

מסורת הש"ס

(א) לעיל ג, (ב) לעיל קכג.
(ג) ולעיל מג: קכג.
(ד) ובראש בינה ט"א ס"י מא
איתא דר הוהא, (ה) וז"ל
ואמר, (ו) ולעיל ק: קא.
(ז) לקמן קמח: בינה ל.
(ח) כס"א: אין מחסין לקד,
(ט) וז"ל וכן בשאלמות.
(י) ויפ"ל תוס' בינה יד, ד"ה
בית הלל.

הגהות הב"ח

(ה) גב' אהר רבא ולא חלסינן
 ליהושפט ואיני גבי חלסינן
 ליהושפט ואיני גבי חלסינן
 נקף קתח: (ז) שם סוכה
 בארעא דמלכא: (ח) ג' חלסינן
 ד'ה בקורא וכו' הקדקע
 הקדקע וחלסינן מיה לא
 ליצוד לא יצודנה
 הורשיבה הקדקע: (י) חלסינן
 ד'ה מיה מיה חלסינן
 בשוליה למיד משום כל
 הקדקע וכו' אמר ומלכא
 חלסינן חלסינן שטום שוי
 איני מורקא וכו' איני
 מלכא שוי שוי חלסינן
 גמי חלסינן שוי חלסינן
 (פ) באר' חלסינן יט' חלסינן
 חלסינן חלסינן

גליון הש"ס

במ' יחזקאל אלה דא
היה עין למקן דק קמה
עין מוס' דיה כנסת:
יחזקאל דיה כנסתים יהי
וסלמן כנסת לא יהי דאין
גין הם כנסת. עין למקן דק
קמה דיה עין כנסת דיה
כנסת כנסת דיה:

הגהות הגר"א

[א] גם' וּשְׁפֵל בָּגְדוֹ מִגִּדְרוֹ
בְּלִמְדוֹ. ד"ר יוֹדֵשׁ בָּגַד סִכּוּן:

לעזי דש"י

פריש"א, כנבש (לגיהרץ
כנדים).

רבינו חננאל

הקט ששייך והמיטע אל
צווייטער אבר פון מענטש
בגופו. אבר פון חנמן אל
גופאל, למעלה פון מעט
פון מענטש פאר אסור.
יש ש' שאמרין אל
יגדו, ריש מי שאמרין
מוחן לגרסה למעלה,
זמן מישני דביר
חנמן פארן כל הניס.
אבר פון יגדו (יד)
שפלי (פירק) אבר חדא
כחא, מעט פון פירק.
מי בייט, אבל (במלכן)
מורקן (אבר) אבר אין
פנין טעם הוה אל
למרק מעט. רבא אבר
פון דמנין אפילו טובא.
הילכתא כרבי בייט.
יש שסחין כל אבר וזנא
אפילו טובא. שיש ששייך
רגילי. הילכתא כמי ריש
דריבא דאבר פון כקרקע
אבר כחא אל צור אל

בְּקוֹרָה בְּלִבּוֹ, וְאָמַר רַבָּא לֵי
לְעֵדוֹ אֵינִי שְׂמֵר בְּאֵימָה
לְדַל אֶת לִבִּי מִלְּפָנֶיךָ
וְאָמַר רַבָּא לֵי לִיהָדוּק
אֵינִי שְׂמֵר אֲדֹרָא בְּמִסְתֵּי
דְּשִׁישָׁא דְלִמְטָא אֵת לֵי
חֲסִינָא, פִּי לֵי דִּיהָדוּק אֵלֶּי
מִרְיָן שְׂרִינָן בְּפִי אִישִׁישָׁא,
שֶׁמֶךְ אֵת לֵי חֲסִינָא, שִׁט
שֶׁמֶךְ בְּלִבּוֹ מִסְתַּכֵּן מִפְּנֵי
וְאֵין מִסְתַּכֵּן בְּחִינָן אֵו
מִגְדּוֹ בְּפִרְקָן, כִּיסְכָא,
כֵּךְ מִשְׁתַּכֵּן לְמַעַל, וְכֵל
אֵלֶּה שֶׁמֶךְ רַבָּא אִסּוּר אַחַד
שֶׁכֵּת אֲדֹרָא יוֹרֵט לֵי שֶׁמֶךְ,
וְהַיְדוּק מַעַל.

תולין פרק עשרים שבת

דברים לה ריזי. ואימאמס. והא דקרי לה האב פיה יפה והבא פיה רע דמפרש ואולי פיה יפה דלית ליה ריזי פיה רע דלא דייק ואולי ששואכל קוים ונרקעים: **מתני'** הקס שעל המטה. וסחמא להסקה ומוקפה הוא וצא לשכב עליו ומנענעו כדי שיהא קף וכן

לשכר: לא יענענו בידו. דמקסה
הוא: אבל מנענו כפול. בכתפיו
וטלול מן הזר הוא דאסמיה
וטלול: או שהזר עליו כר לא סדין.
דגלי דעתיה דאקליה לשכיבה מעמה
מורה על עיו: כדכס. פריש"א. שני
לוחים ארוכים וכדשים וסודרין גנדים
על התחתון ומורדין העליון עליו
ויכשיס את הגנדים על ידי יתדות
שיש עמודים קטנים מוקצין בארבע
הפיאות של התחתונה והעליונה
נעמקת בארבע ויזחיה ועלה ויורדת
לכבש מורידה ומחזק יחד בנקב
התמודד וזחיה יכולה לעלות: מסידין.
אם המכשש שוטט אל היסד הוא
יתמר דהיינו לורך שבת שוטט אל
הכלים: אבל לא כובשין. דהיינו

תורח חול: וכן כוונתו לא יעז בו.
 ממני שחוק עשו לתקן הנגדים
 ומוטבו בזה וימחקו והסרה שלו
 דומה לסמירה: גמ' האי סוגלא.
 לענין שיומנין בקרקע להקדים
 כשצא לחלוז מלמעלה להטה שר אם
 הראש מלמעלה ועוקף מלמעלה
 וסוגלה מלמעלה הענה מלמעלה ועוקף
 נגממשך אחריה מותר לפי שהגומא
 רחבה מלמעלה ואין מוחין בקרקע
 כשהיא שומטה אבל אם חוללה
 מלמעלה שומטה שחמסות נתון
 למעלה וראש עליה שזה ענין
 למטה והוא שומטה מקופה לראש
 ואסור לפי שהגומא קצרה מלמעלה
 כשהיא חוללה מזה העבר ומטלטלת
 ואפי' טלטלת מן הצד הוא שמה
 טלטול ואסור: פנינא דלא כר"ג.
 לחלו מלמעלה שמעין דלא שמה
 טלטול דקמי מנענעו בגופו: מידק.
 דייק: טור דקמי מנענעו הוא אבל
 בלחצר ד: קדשה: שלא כדמי
 ושלם כמדוכה: לאסוי ד' אמוס.
 מיס שעליו: קא דמי כח. אם
 המיס ד' אמוס: אחד זה ואחד זה
 המיס זה המיס כונה זה המיס
 אסוי: גומות: אחד זה ואחד זה
 מותר: אין דרך מתכוין בק"מ וקיי"ל
 כר"ע: בקורה. בעץ המוטל על
 הקרקע ה': אסומא דלח"א. של מצוי
 לנפול המיס: אדורה. מוכין
 שסוממין בהן פי הפך: שישא. פך:
 מהפכסו. מהפספו: מכפנים.
 ודלא מוכחא מילתא לאתחזוי כמלך
 וכן ממש לא היה דלין נתן
 שם מלך: כסוס דמי להבכס: אבל

במה

ידיעה מאי קדרה בעי בשולי אסור במדוך של טון דלא ידיעה
אחרי המיקל היטל דלס און קולא דברר אחד חומרה הוא דברר
שקורין מורע"ר כיון שדמדוך של עץ דלא אסרין הסה היס
יבטיג נראה לה"י דשרי אפי' דע מאי קדרה בעי בשולי אפי' שספס
יודע מאי קדרה בעי בשולי דנראה הוא דהפגט טעס היינטיג
ההתבטלן אלל הפגט טעס שומין און יכול לתקן מידי דהוה אשוחט ואופה
שדמדוך של און אפי' של כחל שרי ועוד דלח נראה שיהי ככלל תבלין דלא
ל'ל'מא אתי לאשוויי נפוח. אע"ג דרנא ס' בקור פ"ג דבינה (ה' דק)
שגט ויתבין לאשוויי נפוח טעס שגטין ע"ג דהיינו ע"ג (ה' דק)
במחשיתן שמשכחת שבת מחמת שחוק שלהן: **אודר** אומא

קמא.

וְקָשׁ שְׁעֵי הַמִּצֵּה. בְּרִישׁ פֶּקֶד מִרְיָה (דף לו'): פִּי מֵה הָוָה
 קָשׁ: הִנֵּי פֶלֶא מִדֶּק חֲדָא בִּזְיָ מִרְיָה רִית
 בְּשִׁלְמוֹת דְּרַב אֲחָאי בְּפִרְשָׁתָא אֲמֹר אֵל הַהוּנֵס מִפְּרָשׁ דְּבִיזְיָ מִיירי
 וְקָשָׁה לִּי דְהוּה לִיה לִפְרָשׁ בְּהִדָּא כִּיּוֹן דְּבִמְלִיחָא לֹא מִיירי אֲלֵא

בשבת ועוד היכי חסד רב יהודה כול
האי כפלתיו האי אפילו מלח שרינא
בס"ק דבילה (ד' יד.) בשבת של עץ
אלא נראה לרבי דהכא נבדק איירי
ואבז דאיירי בטלטול ע"י שינר מימי
ליה הכא זכורא שמעמא נמי מימי
מילי דשבת וכוכלא אע"י דלא שייך
בכא כולי האי אלא בייט נראה לרבי
דשרי בלא שינר אפי' במדוך של אבן
שכאר תבלין דמן בס"ק דבילה (סס)
כ"ה אומר תבלין מדוכין במדוך
של אבן והמלח במדוך של עץ ואמר'
בגמרא דכ"ע מלח בעי שינר מ"ט
רב הונא ורב חסדא חד אמר כל
הקדרות כולן זריכות מלח ואין כל
הקדרות זריכות תבלין וחד אמר
כולן מפיצין טעמן ומלח אין מפיצה
טעמא מחי בינייהו איכא בינייהו

דדע מאר צוויי בילי (ה) אין מיין מוריקא פירוש מוריקא איזט מפיגה טעמא למד' משום הפגת ט' אסור ולמד' משום כל הקדושות ט' שר א"כ פלפלין דהכא נמי שר דאין כל הקדושות צריכות פלפלין וא"כ (פ) ואי נמי) למד' נמי משום הפגת ט' פלפלין שר דלרין לומר נמי שמיפיגט טעמא מדלגא קאמר איכא צייטיהו פלפלין ומיחו אומר רבי דאין זה קדוקו שרין לפרש שם צ"ה דקשיא למד' דשרי מוריקא משום דאין כל הקדושות צריכות מוריקא א"כ יאה מותר לקולאו ולחכותו מן המחזור א"כ צ"ר לפרש יש זו הפגת טעם ולא כשאר חזקין להכי שר למד' אין כל הקדושות ט' כיון דאיכא נמי קלם הפגת טעמא והשאלא אחי שפיר דלקולאו אסור ומהשאלא דאין להחיר פלפלין דשמא אין כהם הפגת טעם כלל ומיחו אומר רבי דע"כ הטעם פלפלין טעמא דמן דק"צ דצ"ה וד' כ"ה

א (ו) דילמא אחי
 לא ליהדוק איניש
 *דילמא אחי לדי
 ש"ע בגדו מבסכמו
 מבחין מיתבי
 בגב סכין (א) ושעל
 לבד שלא יבסכמו
 לא לא שלא יבסכמו
 אבהו א"ר אלעזר
 לחדש אבל לא ישן
 רמז

לנאמא דבית שמי' וצית הלל הפלפלין כתבלין ע' כן נראה לר"י
למחור לכתוב פלפלין ביום טוב אפילו צמדון של אבן ומיהו היבא
אין הלכא ואוליין לחומרא ולא שייך למימר בשל סופרים הלך
ר' מיהו צמדון של עץ ממ"י שרי אפי' במדוכה של אבן כעין
ידוע דער מאז קדרה בשל אבן בלא שמי' ושומוין הגדולים
טעמן יותר מלא ושרי מדי' דלא אשוחט ומבשל דשרי לכ"ע
ותש' כח התבלין ואינם חדין כל כך ויכול לתקן הדבר כשמרבה
בשול וגם רוח רעש שורה עליהם (וזה י"י) אם דכן מערב י"ט (ו) אפילו
י"י תבלין אלא ירקות כעין גמון אבל שומין וצבלאי אינם בכלל תבלין:¹
דבס' שאלן מתחבין כר"ש וגורנין אבא כס' כשיהא עסוק לקחם רגלי ויטח
בדם השחמקות בלגונים שפופחים הסוד דילמא אמי לאשויי ונזכר
ש"א. פ' ב' מ' שרי' (על ד' קא): (גד' הא מסוכרי'א ש' ע"א):

צחוק

עין משפט
גר מצות

זו א ת"י פכ"ה מהל' שנת
הלכה כז סמוג לארץ סה
יוס"ע אר"ח ס"י ש"א ספ"ק
ח:

[illegible]

מִזְמֶר רַעֲשׁוּ

[illegible]

ב נסִים גאון

יש ששל בני מנעל איכא
חספא דרבא. משכחת לה
נפק כל הכלים נטלין
נשבת וזו קדו רבא הוה
קאזיל בריסתקא דמחוזא
ייתוס מאסניה בטינא,
ותא שמעיה שקל חספא
וקא מכפר ליה.